

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-16

Mobilitzats

PENSIONISTES • La UGT, CCOO i la Plataforma de la Gent Gran convoquen protestes arreu del país per unes pensions dignes

ESCOLA • Som Escola surt al carrer avui a Barcelona amb el lema "L'escola catalana, democràtica i cohesionadora, no té por"

Cinc mesos sense Cuixart ni Sànchez

Concentracions a les places del país per tal d'exigir la llibertat dels presos polítics

Rajoy usa el 155 per destituir el director de Difusió

La concentració davant la Paeria de Lleida, que va quedar absolutament plena de ciutadans clamant per la llibertat dels 'Jordis' ■ ACN

SUBSCRIU-TE A EL TATANO!

Cada mes a casa teva

A partir de 4 anys

El Cavall Fort dels petits

7 Edicions CAVALL FORT

932 188 220 - www.cavallfort.cat

Demà gratis amb El Punt Avui

Mans Manetes

El CD de Mans Manetes

L'Alguer: paraules, cançons i veus de minyons

L'ESPORTIU

El Barça, contra el Roma a quarts

Juve-Real Madrid, Liverpool-City i Sevilla-Bayern, en la Champions

GILI

www.giligroup.com - www.repuestoagricola.com

T'ESPEREM a la Fira de SANT JOSEP (MOLLERUSSA) del 16 al 19 de març

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Salvador Cot

Pobre Gabriel, pobra Espanya

N' hi ha hagut prou amb la tragèdia d'un nen, multiplicada fins a l'infinit pels mitjans de comunicació, per-

què Espanya oblidí Catalunya. Amb una explicació senzilla –una coalició culpable de corruptes i fanàtics– i una repressió ultramediatitzada, els catalans, de cop, han deixat d'existir als mitjans de Madrid i ara la societat espanyola, amb les excepcions que es vulgui, es dedica a debatre sobre si cal aplicar la cadena perpètua, sí o sí, als dolents-dolents. El mecanisme clàssic per anestesiar una societat políticament immadura que, alhora, serveix per intimidar definitivament les restes d'una esquerra dividida entre els porucs i els prosistema.

El nen dissortat els ha estat útil per liquidar, d'una revolada mediàtica, qualsevol conat de reflexió sobre els drets polítics dels catalans, la discrimi-

Les víctimes dels delinqüents comuns han substituït les del terrorisme d'ETA a l'hora del culte a la personalitat de l'Estat

nació de les dones o la dignitat dels jubilats. Al carrer, les televisions de Madrid només ensenyen multituds –*tumultos*, que diuen ells– disposades a linxar una dona homicida amb símptomes –evidents i esfereïdors– de problemes mentals. Després de les càrregues a Catalunya, la Guàrdia Civil ha recuperat definitivament la bondat a base de reiterar, un cop i un altre, que ha resolt un cas tan evident que fa sospitar que la investigació ha estat allargassada amb finalitats propagandístiques.

Les víctimes dels delinqüents comuns han substituït les del terrorisme d'ETA a l'hora del culte a la personalitat de l'Estat. El ministre Zoido ha rebut una bufanda del nen mort i la vicepresidenta Sáenz de Santamaría s'ha posat a somicar en directe recordant-se de la família al programa de Susana Griso. Mirant els *magazines* matinals de Tele 5 i Antena 3, tot ha tornat a la correcció del regim del 78. Són massa immorals per adonar-se que se'ls nota. Molt. Massa. Pobre Gabriel. Pobra Espanya.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Més escorcolls

Sí, que un jutge condicioni qui ha de ser el president de la Generalitat és humiliant i intolerable, però em sembla que haurem de ser tolerants si no volem ser objecte d'humiliacions més acusades. La Guàrdia Civil es va *personar* dijous al Palau de la Generalitat per escorcollar-lo. Fa uns mesos, un conseller va impedir una *personalització* semblant fent valer la seva autoritat al portal de la casa. Dijous no hi havia conseller a mà perquè no tenim govern, i la Guàrdia Civil va entrar al Palau com si fos a cal sogre. “*Como Pedro por su casa*”, deuen dir ells i el jutge que els guia. Als portals, del cel o de la terra, només hi ha un *Pedro*, i és el que té les claus de la casa. On és el nostre Pere? Les claus del Palau de la Generalitat són en mans de personal subaltern que no pot plantar cara a jutges i policies. No és que jo cregui que si hi hagués hagut govern els agents no haguessin entrat igualment, passant per sobre del conseller o el president que els hagués anat a rebre, però la irrupeió hauria estat més escandalosa. Tenim un *govern* o una *presidència* a Brussel·les que té la fun-

“En un mateix dia, la policia irromp a la Generalitat i a Òmnium

ció de denunciar a Europa i al món els abusos judicials, polítics i policials que l'Estat practica sobre l'expressió democràtica de Catalunya. Un govern i una presidència a Barcelona, no reforçaria aquesta denúncia quan fossin objectiu d'abusos i escorcolls? El govern de Madrid i la seva lleial oposició volen que Catalunya es regeixi amb un govern *autonòmic*. També l'escorcollarien? Si ho fessin, no quedaria encara més en evidència el seu caràcter repressiu? Hem de tenir un Pere a casa nostra.

El mateix dia van escorcollar Òmnium Cultural, entitat amb més de cent

mil socis. Com diu Marcel Mauri, president en funcions –l'autèntic, Jordi Cuixart, és a la presó–, no hi ha cap entitat cultural a Catalunya, a Espanya i potser a Europa que en tingui tants. Ganes d'humiliar. Soc soci d'Òmnium de naixement. De naixement d'Òmnium, vull dir. Uns anys l'entitat em va contractar perquè fes classes de català a dues escoles. Va ser després d'un altre escorcoll i d'una clausura, aquests patrocinats per Franco. El govern de la Generalitat encara no havia pogut elaborar una llei que garantís l'ensenyament del català i Òmnium va fer de suplent momentani. La persona que coordinava els cursos s'ha allunyat d'Òmnium perquè pensa que Òmnium s'ha allunyat d'ell. Res a dir-hi. Ara: m'hauria agradat sentir-li una expressió de solidaritat davant aquest altre escorcoll. Òmnium també és el que havia estat. Amb més motiu hauria fet bonic que els partits de l'oposició haguessin anat a protegir les portes de la institució que aspiren a governar. Calla, que no volen passar per tumultuaris o sediciosos. Que faci, la Guàrdia Civil.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Marcela Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques) i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/wyorur>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Pensions “de merda”

He posat aquest títol perquè, sincerament, no he trobat una definició millor. Però si els ha fet mal d'ulls, a banda de disculpar-me'n, sàpiguen que no és meu: és de la secretària de Polítiques Socials de la UGT, Carmen Barrera, que setmanes enrere es va referir en aquests termes a la pujada de les pensions aprovada pel PP. “És una pujada de merda”, va dir. Jo no sé si és “una pujada de merda” o una merda de pujada, però és fàcil comprovar que, en els darrers cinc anys (des que es va aprovar la reforma del PP, el 2013), els jubilats d'aquest país (i els del país del costat, és clar) no han parat de perdre poder adquisitiu. Eren molts anys sentint la cançoneta aquella que un dia ens quedaríem sense pensions, que els que esperem arribar a cobrar-ne algun dia ens en quedaríem sense perquè les misses no arribarien. Ara ja està clar que no, que això no és cert. Tindrem pensions du-

“Avui, senyors meus, tots al carrer. I potser també la setmana vinent

rant molts anys, sí. Però seran una m... de pensions perquè hi haurà unes pujades de m... Les pensions, finalment, estan garantides. Però, per quina via? Per la de retallar-les i per la de suggerir-nos, ai las, un pla de pensions privat. PP i PSOE van pactar un pla (no ens oblidem que el 2011 Zapatero ja va ampliar l'edat de jubilació als 67 anys i va augmentar el període de càlcul de la base reguladora) i l'estan executant sense pietat. És una vergonya, i és una vergonya que està mobilitzant cada cop més pensionistes d'aquest

país (i del país veí), en un moviment que amenaça de convertir-se en el principal maldecap d'un Rajoy que encara té la barra de prendre el pèl als pensionistes dient-los que no els pot apujar la paga perquè el PNB no li garanteix els pressupostos. És una vergonya, una vergonya que farà que avui milers de ciutadans surtin al carrer (tornin a sortir al carrer) amb tota la raó. I jo, com que quan sigui gran vull ser jubilat (dec tenir una edat, perquè abans quan m'ho preguntaven deia que volia ser mestre o periodista), m'hi sumaré. Tots, hi hauríem de ser. I unes hores més tard, a la manifestació en favor de l'escola catalana, perquè no hi ha dret que ataquin com ataquen la immersió lingüística i que acusin els mestres d'adoctrinament. Què s'han cregut? Avui, senyors meus, tots al carrer. I probablement la setmana vinent. I l'altra. Que les revolucions sempre arriben a la primavera.

De reüll

Maria Palau

Deixeu l'art tranquil

Quan ens fa mal el queixal, anem al dentista. Quan una aixeta perd aigua, fem venir a casa el llaurer. Quan surt fum del cotxe, ens refiem del mecànic. En aquestes situacions problemàtiques sabem que no ens queda cap més remei que recórrer a un especialista. Ah, però, quan es tracta de qüestions d'art se sol deixar de banda els que hi entenen. Ho hem vist en l'afer Sixena: polítics, advocats i eixelebrats de les xarxes socials han convertit el patrimoni en un instrument per al seu interès que, i aquest és el gran mal, xoca amb la seva preservació per a

les futures generacions. Sixena no és un cas aïllat. L'Ajuntament de Cervera ha anunciat que té la intenció de retirar de l'edifici de la Paeria la seva galeria de retrats de monarques espanyols, des dels Reis Catòlics fins a Ferran VII, amb l'argument que “simbolitzen una època fosca i negativa per a Catalunya”. Cal aclarir que aquí, a diferència de Sixena, no hi ha cap amenaça per a la conservació de les obres perquè es traslladaran al Museu de Cervera, on es tractaran amb suma cura. Dit això, historiadors de l'art de gran prestigi (molts d'ells, per cert, compromesos amb la causa independentista) no avalen aquesta decisió política perquè suposarà suprimir un espai patrimonial únic al país amb 300 anys d'història. Cervera hauria d'escoltar els professionals i rectificar. Deixem l'art tranquil. I no siguem tan immadurs amb el passat més incòmode: assumir-lo no vol dir venerar-lo.

les futures generacions. Sixena no és un cas aïllat. L'Ajuntament de Cervera ha anunciat que té la intenció de retirar de l'edifici de la Paeria la seva galeria de retrats de monarques espanyols, des dels Reis Catòlics fins a Ferran VII, amb l'argument que “simbolitzen una època fosca i negativa per a Catalunya”. Cal aclarir que aquí, a diferència de Sixena, no hi ha cap amenaça per a la conservació de les obres perquè es traslladaran al Museu de Cervera, on es tractaran amb suma cura. Dit això, historiadors de l'art de gran prestigi (molts d'ells, per cert, compromesos amb la causa independentista) no avalen aquesta decisió política perquè suposarà suprimir un espai patrimonial únic al país amb 300 anys d'història. Cervera hauria d'escoltar els professionals i rectificar. Deixem l'art tranquil. I no siguem tan immadurs amb el passat més incòmode: assumir-lo no vol dir venerar-lo.

Les cares de la notícia

DOCTORA EN SOCIOLOGIA PER LA UB

Vanessa Bretxa

Els professors i la llengua

La sociòloga i investigadora de la UB és coautora del llibre *Les veus del professorat*, que analitza des del punt de vista dels professors la utilització de les llengües a l'escola, la immersió lingüística, la utilització vehicular també del castellà, sense imposicions, i el suport del professorat al model.

ARTISTA AUDIOVISUAL

Eugènia Balcells

Art i astronomia

L'artista, una pionera de la creació audiovisual catalana, i Michael Benson, cineasta i fotògraf nord-americà, conjuguen el món de l'art i la ciència en una mostra, *La bellesa de l'Univers* (Cosmocaixa) que fa un recorregut poètic pel cosmos, des de la Terra fins als límits de l'univers observable.

CANTANT

Mayte Martín

Un nou treball

La cantant barcelonina fa més de trenta anys que va debutar i quasi 25 que va publicar el seu primer disc, i per celebrar-ho presenta nou treball, *Tempo rubato*, on alterna les seves cançons amb poemes de Federico García Lorca, Rafael de León o un tango de Gardel.

EDITORIAL

L'escola serà sempre nostra

■ La comunitat educativa sortirà aquesta tarda als carrers de Barcelona en una gran manifestació per defensar el model d'escola catalana de l'amenaça d'involució que arriba ja sigui dels plans del govern espanyol de liquidar la immersió lingüística imposant el castellà com a llengua vehicular, de propostes polítiques que busquen recentralitzar i uniformitzar l'educació o de denúncies judicials com les interposades arran de l'1 d'octubre, que pretenen coaccionar els mestres a l'hora de tractar a classe els temes que afecten la societat catalana. Aquests atacs, llançats des de la demagògia i des de plantejaments ideològics, s'han intensificat amb l'aplicació de l'article 155 i la destitució del govern i han generat incertesa i indignació a parts iguals no només en la comunitat educativa sinó en general a tota la societat, que fa dècades que consensua aquest model d'escola i en constata el seu èxit a garantir la integració d'una sola comunitat competent en les dues llengües cooficials.

El que està en risc no és la immersió lingüística en si –avalada en repetides ocasions pels resultats acadèmics i per organismes internacionals–, sinó la segregació dels alumnes segons la seva llengua materna, la cohesió social i la igualtat d'oportunitats dels nens i nenes de Catalunya. És per això que avui és especialment important enviar un missatge clar i contundent de suport a l'escola catalana, al seu model i als professionals que el fan possible. I la millor manera de fer-lo visible és omplir altre cop el carrer de pares i mares, famílies senceres, mestres, directors d'escola, funcionaris, etc., en un clam massiu, cívica i transversal per sobre d'ideologies, que recordi i deixi clar a qui correspongui que la societat catalana està al darrere de la seva escola.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Europa respira

El fre al populisme i la islamofòbia a Holanda alleuja el continent davant la "primavera patriòtica" de Jean Marie Le Pen i Donald Trump.

10
anys

Rècord d'haixix

Les 87 tones confiscades el 2007, la xifra més alta dels últims 7 anys. La costa catalana, nou paradís dels traficants.

20
anys

Perdó amb retard

L'Església demana perdó pels "errors" de molts cristians durant l'Holocaust. Israel critica el document del Vaticà i el considera insuficient.

Full de ruta

Toni Brosa

Cinc mesos

No som una societat especialment mobilitzada. No ho érem abans, quan no més sortíem a reivindicar festivament l'Onze de Setembre, ni ho som ara a pesar del màsters en mobilitzacions que hem cursat els últims dos anys i mig arran del procés sobiranista. Sí que és cert que els carrers són més nostres que mai perquè a banda de fer-los servir per circular, anar a comprar, passejar amb la família o córrer curses de tota mena, els últims temps els hem fet servir tot sovint per reivindicar els nostres drets nacionals, per protestar contra decisions judicials que ens semblen injustes, per solidaritzar-nos amb conciutadans perjudicats per aquestes decisions, per votar en eleccions legals però il·legítimes i referèndums legítims però il·legalitzats –per cert totes i tots amb el mateix resultat–, per rebre cops de porra dels que feia 40 anys que no rebíem, per aturar el país en protesta per la violència policial contra ciutadans pacífics, per fer costat al Parlament en dies històrics, per condemnar l'abolició de l'autogovern, per reclamar la lliber-

Cal seguir denunciant que hi ha presos polítics i exigint la seva llibertat

tat dels presos polítics... o, com avui, per defensar l'escola del país. Ja ho veiem, ja, que la mobilització dels ciutadans no és garantia que s'arregli res, quan el que hi ha al davant és un estat que no vol canviar, que de les seves misèries en fa condecoracions i amb la immensa majoria de la ciutadania desinformada, narcotitzada i incapaç de reconèixer les barrabassades del seu estat ni tenint-les davant del nas. "Els catalans estan sols", diu l'escriptor gallec Suso de Toro. I els espanyols, cecs, podria afegir. I així el rescat dels bancs, i el desfalc del fons de les pensions, i la brutalitat de l'1-O, i un 155 versió xec en blanc, i la repressió, i la retallada brutal de la llibertat d'expressió, i el doble raser judicial i policial, i la persecució d'uns polítics catalans que poden fer vida normal a Europa menys a Espanya, i les destitucions de cònsols i les pressions a ambaixadors, i així també l'empresonament de pacifistes com Jordi Cuixart i Jordi Sánchez per "oposar-se amb violència a una acció policial"... Ahir es complien cinc mesos que hi són. I hem tornat a trepitjar el carrer per exigir la seva llibertat. Com també fa Amnistia Internacional. I tanmateix no puc evitar preguntar-me si fem prou.

Tribuna

Jordi Solà. Escriptor

Frontera i distòpia

Sempre he cregut que l'al·legoria d'Orwell en la novel·la *1984* era una premonició sobre la capacitat totalitària d'un règim polític qualsevol, en què el control de la ciutadania esdevé una norma habitual. Que això tingui lloc ara mateix en el si de les democràcies liberals –fortament tecnificades– ens ratifica la visió que el propi autor copsà en la retòrica de Kafka: "Què, i quant saben de nosaltres?", representa el prolegomen d'una societat global sotmesa a estricta vigilància en el context de les estratègies de seguretat i d'exclusió transnacionals.

UNA TECNOBUROCRÀCIA dòcilment acceptada per una població que forma part activa dels vehicles de control social, mitjançant les noves tecnologies i la telefonia mòbil –tampoc cal oblidar els milions de sistemes òptics que ens vigilen. L'anonimat i la idea de secret han entrat en crisi. La petita escletxa de la privacitat –l'autonomia de la invisibilitat inclosa– ha col·lapsat davant la fascinació que exerceix el fet de compartir, fins i tot el més petit detall –anecdòtic o pueril–, via xarxes o qualsevol altre dispo-

sitiu de socialització en massa.

LA DISTÒPIA D'UN ESTAT omnipresent en l'existència quotidiana s'ha materialitzada bastament. Omnipresència que troba la seva dimensió més tràgica en els mètodes d'exclusió a les zones frontereres: barres, sovint invisibles, que limiten el lliure trànsit de persones. Milions d'individus forçats a confinar-se –si no a esdevenir un simple nombre sense nom– en un procés a escala planetària que demana la gestió diària de milions de dades interconnectades i el seu flux i intercanvi indiscriminat entre els operadors d'aquestes. Un "Big Data"

“No hi ha diferència substancial entre un camp de refugiats i un suburbi marginal

gairebé infinit que crea diferències absolutes entre éssers. Fora del sistema, la població flotant –sigui quin sigui el seu estatus– es veu proscrita en els confins d'allò que l'antropòleg Michel Agier denomina com a "corredors de l'exili". Espais indefinits on s'adotzenen per a tota la vida dones i homes a milers sense un destí esclaridor. No hi ha diferència substancial entre un camp de refugiats i un suburbi marginal –allò que els caracteritza és la seva condició supèrflua en oposició a les zones d'inclusió i, així mateix, l'absència generalitzada d'esperança.

L'ESQUEMA DE LA MODERNA societat totalitària exigeix acceptar que el món és una gran presó a cel obert. L'antiga divisió entre classes s'ha simplificat. L'essencial és mantenir la segregació –amb el suport de la legislació i la burla a l'estat de dret. Com sosté Zygmunt Bauman, "l'únic sentit de formar part d'un camp de refugiats és que hom no forma part de res, és un estrany en cos estrany, un intrús en la resta del món". Nosaltres, també, som alhora frontera i vigilants, sota la mirada atenta i constant del Gran Germà.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Retirar estàtues

■ L'Ajuntament de Barcelona ha retirat l'estàtua d'Antoni López i López, perquè va fer fortuna amb el comerç d'esclaus. Ramon Berenguer IV allà al costat de muralles guerrerà i feu matar almoràvits. Fora! Els almogàvers, guerrers que massacraren mig Grècia. Fora les plaques amb els noms dels carrers Almogàvers, Roger de Llúria, Roger de Flor, Bernat de Rocafort! Els anarquistes, van fer les seves malifetes, no? Fora la plaça Durruti! L'Església catòlica té els seus episodis de violència. A terra els temples! Cristòfol Colom va descobrir Amèrica, fet fonamental per a l'esclavatge, la mort de milions d'aborígens i la rapinya dels seus tresors. La seva estàtua, fora! Plaça del Rei, avinguda Maria Cristina, hotel Rey Juan Carlos I. Fora! S'ha de contextualitzar, en el temps i

les circumstàncies, el comportament dels personatges i organitzacions polítiques i socials. A partir de quin temps històric es poden perdonar els pecats i malifetes? Reflexionem-hi i no caiguem en la demagògia de demonitzar el nostre passat

JORDI LEAL i GIRALT
Badalona (Barcelonès)

Motius per a la secessió

■ No m'havia plantejat una secessió, però la història i molt especialment el govern central m'impulsen a fer-ho. Catalunya, pel nostre caràcter treballador i emprenedor som la locomotora econòmica d'Espanya; però per a aquesta funció cal cuidar i fer les exportacions més ràpides i conseqüentment més barates i segures per als elements perillosos. No es comprèn que l'eix del Mediterrani no estigui acabat i l'intent de fer-lo passar

per Madrid. Per què el primer tren d'alta velocitat es va fer unint Sevilla i Madrid? No estic en contra de la solidaritat, però quan és excessiva ofega i no es pot acceptar que algunes autonomies quan reben els nostres diners disposin de més recursos que nosaltres i menys encara que la nostra aportació no sigui agraïda ni reconeguda. Per què la Generalitat ni tan sols pot legislar sobre l'horari del tancament i obertura de les nostres botigues i que aquests ens siguin imposats des de Madrid? Per què Rajoy diu que aquí el castellà està estès seguit? Només cal mirar la cartellera dels cinemes i televisió, els quioscos i escoltar la gent pel carrer i, tot que el català és la llengua de Catalunya, és difícil que a les botigues ens atenguin en català. L'informe Pisa afirma que els alumnes en finalitzar parlen i escriuen millor el castellà que en algunes autonomies que no són bilingües.

Aquesta declaració provoca enfrontaments i temor de venir per por de no ser entesos. Tant el PP com Ciutadans són una fàbrica d'independentistes.

MARIA ROSA MAS SOLÀ
Barcelona

Pensions

■ Soc pensionista del 0,25%. He vist les grans manifestacions de protesta i permeteu-me que preguntí: era una manifestació de vells o d'una societat envellida? D'on no n'hi ha no en pot rajar. oi? I si no hi ha joves que paguin els vells no podem cobrar. De la nostra generació de postguerra en diuen del *baby boom*... després ha vingut la generació que em remet a la novel·la d'Henri Bordeaux *La peur de vivre* o si voleu al vell aforisme *carpe diem*. Tota la resta són excuses de mal pagador.

JOAN MARTEORELL I BARBERÀ
Matadepera (Vallès Occidental)

La frase del dia

“A Madrid no n’hi ha prou d’anar contra l’independentisme, s’ha de menysprear”

John Carlin, PERIODISTA I ESCRIPTOR

Tribuna

Josep Huguet. Enginyer industrial i llicenciat en història

El relat

El gran repte actual és aclarir-nos sobre allà on som. Per això, circulen diversos relats sobre el què i el com sortir-ne. En el soroll dominant, el relat més cridaner i que sembla que s’imposa a les xarxes és el que no fa cap correcció sobre el discurs d’abans de l’1 d’octubre. Els qui assagen relats alternatius, per ara, no reixen a explicitar-los prou, de manera que han d’aguantar una allau de crítiques secundàries que no fan gens de bé a la lluita per la democràcia que ens espera. M’aventuro, doncs, a fer el meu relat.

VEIG QUATRE MOMENTS de la història catalana recent en clau d’estratègies de conflicte. El primer: 1970-1978, caracteritzat per una guerra de moviments. L’oposició democràtica porta la iniciativa (especialment a Catalunya) i planteja una ruptura democràtica. El pacte de la majoria de l’oposició amb el franquisme, frena en sec i imposa la reforma. El segon: 1979-2000, on l’afermament del règim de la transició obliga a una guerra de posicions. D’una banda es despleguen, pas a pas, elements de democratització, d’autonomia i d’estat del benestar. De l’altra, l’Estat aprofita qualsevol circumstància per recentralitzar, també pas a pas, i aplicar polítiques que facin retrocedir els avenços aconseguits en l’anterior guerra de moviments. Les esmenes perdedores de Fraga a la Constitució del 78 esdevenen així programa del PP i de FAES; i acaben interioritzades per tot l’Estat: la casta oligàrquica i burocràtica i la Santíssima Trinitat de poders.

EL TERCER: 2000-2017, viu nova guerra de moviments. El PP d’Aznar, envalentit, vol accelerar el procés de rearmament de l’aparell central i de reinterpretació de la Constitució; i a Catalunya, conscients de la liquidació agònica de l’autogovern, es fa un moviment fort, amb suport de més del 80% del Parlament: la proposta d’Estatut federal. Al qual segueix l’altre moviment sentència del TC liquidadora del pacte

constituent. I a la vegada onada per l’autodeterminació i la independència fins l’1 d’octubre. Fa 18 anys que hi ha moviments de cavalleria en ambdues direccions. L’Estat desbocat i la gent de Catalunya recuperant un programa de ruptura que alhora és de règim i d’Estat.

EL QUART: 2017-20?? A diferència del període 76-78, en aquest moment la Casta no té cap intenció de negociar res i opta per la via de la terra cremada. Això que d’una banda ajuda a fer pujar l’independentisme des de les cotes d’un sol dígit fins al 50%, encara no dona prou força per derrotar la via policial-judicial i confiscadora que ha emprès l’Estat, amb el suport de la UE. I aquesta anàlisi darrera és la que no està compartida en aquests moments pel conjunt del moviment republicà. Una part del moviment amb Junts per Catalunya al davant viuen encara en una fase de guerra de moviments, sense adonar-se que la cavalleria està esgotada, que cal refer trinxeres, recuperar cotes, curar les ferides i promoure l’ampliació del gruix de les pròpies files i el creixement dels aliats interns i externs.

TOTALA GENT QUE ha pres posició a favor de la República catalana té clar que calia realitzar el referèndum. Ara bé, no hi ha gens d’acord en què s’havia de fer després i en què s’ha de fer des d’ara. I alguns, amb bona fe i moralment dolguts amb el que passa, i

“Hauríem de posar-nos d’acord en per on esquarterar l’Estat en comptes d’esquarterar-nos nosaltres”

d’altres, més maquiavèl·lics, pensant en guanys partidistes a curt termini, només continuen proclamant la continuïtat de la guerra de moviments amb la cavalleria llançada, sense avaluar on és la part feble del front, les esquerdes que s’estan produint en la rereguarda i el nombre de ferits de la batalla anterior. Aquesta posició pot ser legítima mentre no sigui expressada amb virulència contra la resta de components del que se suposa que hauríem d’estar al mateix bàndol. Però s’arriba a llegir al Twitter una cosa com: “Baixes en la lluita per la República: ERC (Amb un pres que es pensava que no aniria a presó); PDeCAT; Omnium; AMI (Associació Municipis Independència). Ens queden: Puigdemont, JxCAT i CUP. I el Poble Català ni hi és, ni se l’espera.”

COM RESPONIA un altre tuitaire irònicament: “N’hi ha que pensen que l’única cosa que atura la República Catalana és que a alguns dels nostres els falten rebrots o són uns traïdors. El fet que la meitat de la població catalana no ho vegi clar i que tinguem un Estat en contra, amb el suport de la UE, no és cap problema. Diuen: no volem tornar a l’autonomia. Per això maniobrem perquè s’hagin de tornar a fer eleccions autonòmiques. On farem campanya contra covards i traïdors autonomistes. I tindrem més escons al Parlament autonòmic. I com que no hi haurà majoria independentista, tornarem a l’autonomia; però legítimament i amb més diputats.” Quan l’Estat que sembla tan omnipotent està presentant fissures i fractures, no es tracta potser de posar-nos d’acord per on esquarterar-lo a ell en comptes d’esquarterar-nos nosaltres? Com deia Oriol Junqueras en el seu recent article amb Marta Rovira: “El que ja no tornarà és l’autonomisme, a menys que en lloc de sumar complicitats les reduïm. El camí més ràpid per tornar a l’autonomisme és tornar a ser una minoria sorollosa.” O bé el que recordava sovint Joan Puigcercós: “El principal enemic de la Catalunya lliure és la Catalunya pura.”

De set en set

Lluís Muntada

A partir d’ara

No parlo d’estratègies polítiques. Ni de si convé contrar i recontrar i Sant Vicenç per presentar un candidat suficientment

(in)ofensiu com a president de la Generalitat. Parlo d’una cosa més decisòria. Parlo dels anys que vindran, del temps que ens quedi de vida pròpia, un temps en què molts haurem de conjugar les formes de l’exili, l’exterior i l’interior. A partir d’ara: què podrem aprendre i què podrem ensenyar? ¿Abaixarem les persianes de les aules com si el carrer no fos un laboratori social o no fos la prova incriminadora del que estem estudiant? Els plans d’estudi, que precisament sempre han de ferir la sensibilitat, ara seran programats (esterilitzats!) per no ferir sensibilitats (ai!). Em pregunto: ¿hi haurà docents capaços d’impartir les matèries acadèmiques com si els documents d’estudi fossin una peça arqueològica, una romanalla evolutiva o una manifestació folklòrica d’un saber estàtic glaçat en resina d’ambre i sense cap poder de transformació? Se’m dirà que en tots els marcs autoritaris han aflorat heroïsmes docents i morals. Però el marc autoritari actual, amb la complicitat de l’esquerra i dels poders econòmics i comunicatius, es dissimula en una ambigüïtat devastadora: presentar l’autoritarisme com una forma de llibertat. A partir d’ara hi haurà generacions joves i adultes (re)educades en la convicció que s’ha d’empresonar la gent per les seves idees polítiques, que la unitat d’Espanya és més important que la democràcia, que la llei és prèvia i superior a la democràcia, que es pot prohibir la llibertat d’expressió, que hordes feixistes poden patricular pels carrers i agredir impunement, que l’exili és una normalitat, que l’acusació de delictes d’odi és un comodí a l’ús. Any quasi zero. Per poder mantenir una certa claredat de criteri pedagògic, cal declarar oficialment que això ja és una dictadura. I que Crist s’ha tornat a aturar a Èboli.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Rajoy va rebre ahir el president del Consell Europeu, el polonès Donald Tusk, a La Moncloa ■ PIERRE-PHILIPPE MARCOU / AFP

Rajoy destitueix el director de Difusió aprofitant el 155

■ Méndez de Vigo oculta la destitució de Molons en informar del Consell de Ministres i ho desvela ja en privat ■ L'executiu veu un desinflament sobiranista i lloa els cinc mesos al timó de la Generalitat

David Portabella
MADRID

Quan el 2016 va assumir el rol de portaveu, Íñigo Méndez de Vigo va canviar el llibre d'estil de la seva predecessora, Soraya Sáenz de Santamaría, i, en lloc d'informar amb detall del que es debat i aprova en el Consell de Ministres, va començar a *trufar* la seva exposició d'afers tractats amb resums de premsa i consideracions sobre la setmana política, a més de fer recomanacions d'oci. Ahir, el Consell de Ministres va executar una decisió inusual: la destitució a distància del director de Difusió i Participació Ciutadana de la Generalitat, Antoni Molons, aprofitant les atribucions de retenir el timó del govern català gràcies al 155. Méndez de Vigo, però, va ocultar la destitució en la roda de premsa pública i la va desvelar al final ja en privat.

La destitució de Molons –del PDeCAT– va ser el

punt central de la reunió extraordinària consagrada en el dia a dia de la Generalitat que Rajoy presideix cada divendres després de fer la reunió ordinària del seu executiu.

“Perquè està investigat”

L'explicació que Méndez de Vigo va donar en una conversa informal és que el govern espanyol ha perdut la confiança en el secretari de Difusió i Participació arran de l'operació judicial dictada dijous pel jutjat d'instrucció número 13 de Barcelona, el de Juan Antonio Ramírez Sunyer, a la cerca d'algun rastre de diner públic en el referèndum de l'1 d'octubre. “Se'l destitueix perquè està investigat”, es va limitar a afirmar Méndez de Vigo, i va restar qualsevol importància al fet d'haver-ho ocultat durant una hora de compareixença. El cas de Molons se suma als 250 casos de destitucions que s'ha cobrat el 155, des del president Carles Puigde-

Les xifres

250

alts càrrecs de la Generalitat han estat destituïts per Rajoy aprofitant la vigència del 155. L'últim, Antoni Molons.

5

mesos és el temps que el 27 de març sumará en vigor el 155, amb qual Rajoy gestiona la Generalitat a distància.

2

consells de ministres se celebren cada divendres de manera consecutiva: l'ordinari i el monogràfic de Catalunya.

El president espanyol vol evitar la foto amb Kosova

La política interior amb el refons del conflicte amb l'independentisme català amenaça de creuar-se en la política europea de Mariano Rajoy i deixar-lo en terra de ningú. Davant la cimera que la UE celebra el 17 de maig a Sofia (Bulgària) amb els països dels Balcans i que inclou Kosova, el govern espanyol maniobra per evitar una fotografia de Rajoy amb el president kosovar, Hashim Thaci, perquè l'Estat espanyol no reconeix aquest país independentment unilateralment de Sèrbia el febrer del 2008.

Amb el seu entestament a no reconèixer Kosova com a estat independent, el cas espanyol és una anomalia a la UE. Només quatre estats s'arrangieren amb l'espanyol en aquesta obcecació i cap està entre el nucli dirigent: Grècia, Xipre, Romania i Eslovàquia, i tots ho fan per la por de viure una declaració d'independència de les seves regions.

El portaveu, Íñigo Méndez de Vigo, no va dissimular l'enuig de Madrid amb la cita balcànica. “A veure què és el que succeeix. La posició del

govern al voltant de Kosova és clara, neta i sòlida, i, junt amb altres quatre països, no reconeixem Kosova”, relatava Méndez de Vigo sense citar els aliats pel seu nom. “No hem reconegut Kosova en el passat i no reconeixem Kosova en el futur”, va reblar.

Segons avancen fonts de La Moncloa, Rajoy sospesa fins i tot plantar la cimera i no viatjar a Sofia si el format inclou una foto de grup amb el kosovar Thaci i així li ho va dir ahir al president del Consell Europeu, el polonès Donald Tusk, en una reunió a Madrid.

mont fins als alts càrrecs de les ambaixades.

Esgrimir el fet de ser investigat per justificar una destitució, com fa ara La Moncloa, contrasta amb la situació de Molons, que està en llibertat amb càrrecs per presumpta malversació i desobediència perquè la Guàrdia Civil no va trobar indicis que justifiquin una detenció tot i haver escorcollat la seva oficina al Palau de la Generalitat i el seu domicili a Sant Joan Despí. Amés, es dona la paradoxa que el govern espanyol que destitueix Molons per una sospita de malversació és el mateix govern espanyol que ha descartat que l'1-O es pogués finançar amb diner públic, i ho ha descartat perquè el responsable últim d'unes finances intervingudes per l'Estat com les catalanes –a través del FLA– és precisament el ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro.

Fonts de La Moncloa van emmarcar la pràctica de firmar una destitució des de Madrid però no anunciar-ho a Madrid en la política habitual de deixar tota l'explicació en mans del delegat estatal Enric Millo, que, des que el 155 està en vigor, informa del que es debat al Consell de Ministres sense haver-hi estat present i malgrat que tots els ministres tenen l'obligació de respectar que les deliberacions han de ser secretes.

No parlar de Catalunya

Quan està a punt de complir cinc mesos al timó de la Generalitat –serà el 27 de març–, el portaveu Íñigo Méndez de Vigo es va vantar que la d'ahir era la seva segona roda de premsa consecutiva en què “no es parla de Catalunya” i ho va atribuir a la “tranquil·litat” i a la “normalitat” que Rajoy ha portat a Catalunya amb el 155. “Cada cop hi ha menys mobilitzacions i cada cop hi ha menys gent a les mobilitzacions”, celebren fonts de La Moncloa, que detecten un desinflament sobiranista al carrer coincidint amb el bloqueig de la investidura. En la seva anàlisi, però, aquestes fonts passen per alt que, en el cas de l'escorcoll d'Òmnium Cultural, va ser el mateix jutge Ramírez Sunyer qui va advertir que qualsevol concentració similar a “un nou 20 de setembre” podia ser considerada un delictes de sedició. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Concentracions a Barcelona i Girona, ahir a la tarda. Al Mercadal de Reus, després de l'acte solidari, l'esquerra independentista va cremar fotos del rei ■ JOSEP LOSADA / QUIM PUIG / SÍLVIA JARDÍ (ACN)

Clam contra els cinc mesos de Cuixart i Sànchez a presó

- El president d'Òmnium fa una crida en l'acte de Barcelona a convertir la impotència en militància
- Puigdemont connecta en directe amb Girona, on llança el missatge que tot plegat acabarà bé

Xavier Miró / G. Pladeveya
BARCELONA / GIRONA

Milers de persones es van concentrar, de nou, ahir al vespre, en moltes places del país per demanar la llibertat del president d'Òmnium, Jordi Cuixart, i l'ex-president de l'ANC Jordi Sànchez, quan es compleixen ja cinc mesos del seu injust empresonament. Arreu, el clam es va fer extensiu al vicepresident Junqueras i al conseller Forn. A la plaça Universitat de Barcelona, Òmnium va fer arribar als concentrats un missatge de Cuixart des de la presó de Soto del Real en què fa una crida als ciutadans a convertir la impotència en militància per construir un país millor. Òmnium va dedicar l'acte a les conselleres i diputades empresonades, exiliades o imputades i a les familiars dels presos.

Clàudia Pujol, de la directiva de l'entitat, va demanar a la vicepresidenta i ministra espanyoles, Sáenz de Santamaría i De Cospedal, "que facin el que estigui a les seves mans per posar fi a aquest dolor si encara els queda una espurna d'humanitat" i els va advertir que això no acabarà així: "La nostra història tindrà un final feliç."

En un discurs crític amb els dirigents independentistes que creuen que, avui per avui, no es pot continuar per la via unilateral, Irene Negre, de l'ANC, va assenyalar que ni el referèndum ni la declaració d'independència són simbòliques, que la repressió creixerà i que no s'aconseguirà seure en una taula de negociació fins que "no posem en joc els interessos de l'Estat". Per la seva banda, la historiadora i ex-presca del fran-

Les frases

“La causa contra Catalunya és contra la democràcia. Cal fer de la impotència, militància”

Jordi Cuixart
PRESIDENT D'ÒMNIUM EMPRESONAT

“La repressió creixerà. Si no estem disposats a desobeir, com construirem una república?”

Irene Negre
MEMBRE DEL SECRETARIAT DE L'ANC

“Ens hem de mantenir el màxim d'units davant dels que ens volen veure vexats i humiliats”

Carles Puigdemont
PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Amnistia demana la posada en llibertat immediata

Amnistia Internacional Catalunya demana la "immediata posada en llibertat" dels Jordis, en paraules de la coordinadora de l'organització de drets humans, Adriana Ribas, que ahir es va reunir amb el president del Parlament, Roger Torrent. Després de mantenir al matí una trobada de mitja hora a la cambra amb el president, la responsable d'Amnistia al nostre país va reclamar que "siguin retirats"

els càrrecs que pesen sobre Jordi Cuixart i Jordi Sànchez. Segons va informar l'agència EFE, Ribas va explicar novament que Amnistia Internacional no defineix com a "presos polítics" el seu cas perquè aquesta "no és la terminologia" que l'entitat utilitza, però va afegir que estan portant a terme "un seguiment exhaustiu" de la seva situació i, quan la instrucció judicial estigui més avançada, l'orga-

nització determinarà si els considera "presos de consciència". En qualsevol cas, però, Ribas va reafirmar que "la situació de presó preventiva i els càrrecs que se'ls atribueixen són desproporcionats i injustificats". I respecte al vicepresident i al conseller d'Interior, Amnistia prefereix esperar a tenir més concreció en la fase d'instrucció, tot i considerar també inadequada la "presó preventiva".

quisme Anna Sallés va considerar que "la lluita serà llarga" perquè les "llargues arrels del franquisme" s'estenen en el règim actual quan persisteix l'"arbitrarietat" i la "injustícia". Sallés també va llegir un manifest que recordava que Cuixart i Sànchez són a la presó perquè defensen el dret d'autodeterminació i que han estat privats de llibertat per haver-se manifestat pacíficament.

Patiment personal i social

"No us puc veure, però sé que hi sou." Eren les paraules del president Carles Puigdemont, que mitjançant una connexió en directe es va adreçar al mig miler de persones reunides ahir a la plaça Independència de Girona. Va referir-se al patiment personal i familiar, però també social de la gent que de manera cívica i civilitzada forma part de la gran cadena de solidaritat. A tots ells, el president va aprofitar per llançar un missatge d'optimisme, que "tot això acabarà bé, perquè ho farem plegats". A banda, Anna Pasqual, vídua de l'artista Isidre Vicens, va instar en una intervenció emotiva a ser valents i a no defallir, tot recordant els "grans exemples" de Cuixart i Sànchez. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

JxCat activa la reforma de la llei de la presidència

■ Volen que el Parlament accepti, dilluns que ve, tramitar els canvis per poder invertir a distància ■ ERC i els lletrats ja s'hi van oposar en el primer intent

E. Ansola
BARCELONA

En horari poc habitual, a les 4 de la tarda, i al començament d'una setmana, dilluns que ve, en què es començarà a desbrossar el camí cap a una investidura que permeti formar govern, el president del Parlament ha convocat una reunió dels membres de la mesa i seguidament una de la junta de portaveus. El focus està posat en l'ordre del dia de la primera reunió, perquè hi torna a aparèixer la tramitació de la reforma de la llei de la presidència que el grup de Junts per Catalunya ja va proposar al començament de la legislatura amb l'objectiu aleshores

El president del Parlament i membres de la mesa ■ O. DURAN

de poder invertir Carles Puigdemont a distància, via telemàtica o bé delegant la seva intervenció en un altre diputat. La proposta no va tenir el vistiplau d'ERC i els lletrats van elaborar un

informe en què recordaven que la reforma no es podia fer "ad hoc" per a un candidat i que els canvis legals que es proposaven no es podien aplicar per via d'urgència. També contravenia

les ordres judicials. Ara, amb el nom de Jordi Sánchez, en presó preventiva, com a candidat a la presidència, torna a agafar protagonisme una reforma de llei polèmica que encara no té el suport d'ERC. Els focus de la jornada també se centraran en la proposta de Ciutadans, que ha registrat una proposta perquè es convoqui un ple en el qual instarien el president del Parlament a desbloquejar la legislatura activant el compte enrere. La data del ple, però, és competència de Torrent. De moment tot gira també al voltant d'un altre fet: Sánchez dimarts que ve anirà al Suprem per demanar el seu alliberament. ■

LA REPÚBLICA

És

Calçotada Enoturística

És temps de calçots!

Dies 18 de febrer i 18 de març, a les 12 h

- Visita al celler i tast de vins
- Calçots amb salsa romesco (Tramuntana Blanc)
- Carn a la brasa (Puntils Criança)
- Galetes amb garnatxa
- Cafè

Adult 25€ - Infantil 10€

Informació i reserves:
enoturisme@cooperativagarriguella.com
o bé al tel. 972530002

cooperativa agrícola
Garriguella

Els Canyons de la Fou

Viatge al cor del Canigó

-15 anys = GRATUÏT*

www.gorgesdelafou.com
0033 468 391 621

*Gratuït per als menors de 15 anys acompanyats d'un adult (fins al 30 d'abril)

SUD CANIGÓ
www.sudcanigo.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Els docents abaixen la guàrdia en l'ús del català a l'institut

■ Un estudi constata la presència del castellà en moltes classes i que els centres tenen poc impacte en els usos lingüístics dels alumnes ■ Manifestació avui en defensa del model d'escola catalana

Raül Garcia i Aranzueque
BARCELONA

La comunitat educativa ha convocat per a aquesta tarda una manifestació de suport a l'escola en català en un moment en què aquest model està amenaçat pel govern espanyol, que malda per introduir el castellà com a llengua vehicular de l'ensenyament. Un estudi presentat ahir, però, revela que, tot i que el català és la "llengua principal i institucional" a l'escola, no és, en exclusiva, la llengua vehicular, si més no en molts instituts catalans, on s'hi fan classes en castellà.

Així ho acredita el llibre *Les veus del professorat. L'ensenyament i la gestió de les llengües a secundària*, de Vanessa Bretxa, Llorenç Comajoan-Colomé i F. Xavier Vila, que recull el parer de quaranta professors de secundària de tretze centres de Malleu, Mataró, Sant Joan Despí i Sant Just Desvern, i on queda palès que els professors han relaxat la consciència que hi havia fa uns anys de fer del català el pal de paller de l'escola.

"Abans l'escola era molt fidel a la llengua i la cultura del país i es valorava més la genuïtat. Ara, en canvi, el valor més important és la diversitat", assenyala

La comunitat educativa ha convocat per avui una nova mobilització a favor de l'escola catalana ■ ORIOL DURAN

Vila, cosa que, juntament amb la creença que l'etapa d'extensió del coneixement de la llengua ja ha estat superada, ha fet abaixar la guàrdia en el foment de l'ús del català a l'escola.

"La percepció entre els professors és que les llengües no són un problema", explica Bretxa, que remarca que, contra el que diuen alguns polítics i mitjans, a les escoles catalanes no hi ha un conflicte lingüístic. Tot plegat fa, però, que "la promoció de

l'ús del català sigui poc prioritària per a la comunitat educativa".

Sí que hi ha, en canvi, un malestar entre els docents per la politització de la llengua als centres educatius, un rebuig que tot fa pensar que s'ha agreujat respecte del moment en què es van fer les entrevistes, el curs 2013-2014. Justament la pressió a què estan sotmesos els professors fa que, en molts casos, aquests es retreguin a l'hora d'estimular l'ús del

català a classe per por que els puguin acusar de polititzar l'educació.

En alguns casos, explica Bretxa, s'han d'enfrontar a alumnes que eviten parlar en català i, fins i tot, el rebutgen perquè el perceben com una imposició. En alguns barris, a més, els professors tenen problemes a l'hora de conscienciar els alumnes de la necessitat que aprenguin català perquè en el seu entorn no el fan servir i els costa veure-hi la utilitat que pot tenir per al seu futur professional i social.

Al professorat "li falta formació per gestionar la diversitat i formació en sociolingüística, que és pràcticament nul·la", observa Comajoan-Colomé, que afegeix que al llibre oferei-

La xifra

17

hores comença la manifestació d'avui a favor de l'escola catalana a la ronda de Sant Pere amb passeig de Gràcia.

xen estratègies als professors per resoldre diverses situacions lingüístiques.

En tot cas, el sistema educatiu tot sol no pot resoldre l'escàs ús de la llengua entre els joves. "L'escola té un impacte petit en els usos lingüístics dels alumnes", afirma Bretxa. S'hi poden fer coses, però, com fomentar la "col·loquialització de la llengua" amb exàmens orals inclosos, assenyala Vila, que denuncia que es pot arribar "fins al final del batxillerat sense haver demostrat cap coneixement oral de la llengua catalana". ■

Suport majoritari de les famílies

La immensa majoria de les famílies donen suport al model d'escola en català, tot i el soroll polític i mediàtic entorn d'aquesta qüestió, segons recull el llibre *Les veus del professorat. L'ensenyament i la gestió de les llengües a secundària*. El sistema, qüestionat pel govern espanyol i formacions com el Partit Popular i Ciutadans, és àmpliament acceptat per les famí-

lies i, en cas que hi hagi alguna reticència, "deixen treballar els professors". Tampoc per als alumnes és un problema el fet que el català sigui la llengua vehicular a l'escola. "No és un tema rellevant per a ells", explica Vanessa Bretxa, coautora del llibre. Una altra cosa és que els estudiants utilitzin el català al pati i fora de l'institut en les seves converses.

eines de jardineria
torretes i jardineres
barbacoes
ferreteria
accessoris de floristeria

Ofertes i Descomptes per
reducció d'estocs.

APROFITI-HO

Agriplant Huguet S.L. Ctra. de Ponts s/n 08280 Calaf
938 698 019 655 633 519 608 077 270 huguet08280@gmail.com

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Escola Cristiana es desmarca de la marxa per l'escola catalana

Retreuen als convocants els "atacs" als centres concertats ■ Acusen Somescola de no ser prou inclusiva

R.G.A.
BARCELONA

La Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), que representa 400 escoles concertades del país, es va desmarcar ahir de la manifestació a favor de l'escola catalana convocada per la plataforma Somescola i altres entitats per discrepàncies amb els motius de la mobilització. "El que havia de ser una manifestació per defensar el model educatiu català del Servei d'Edu-

cació de Catalunya, constituït per les escoles públiques i concertades en aplicació de la llei d'ensenyament de Catalunya (LEC), s'ha convertit en una defensa de l'escola pública basada en un atac frontal a la concertada a càrrec d'algunes de les entitats convocants", denuncien els representants de la FECC en un comunicat.

La fundació retreu també a Somescola que, segons el seu parer, hagin abandonat el seu caràcter inclusiu i lamenten, "com

Acte de Somescola a Tarragona durant les mobilitzacions que hi va haver l'any 2014 ■ JOSÉ CARLOS LEÓN

han fet altres instàncies representatives, sindicals i de pares i mares, que actuacions com aquesta facin perdre a Somescola la seva condició d'espai de trobada del sistema educatiu de Catalunya". Per als representants de l'escola concertada cristiana, l'actual situació política i social que viu l'escola catala-

na demana un "suport conjunt" al model educatiu del país i als professionals que el fan possible i que han possibilitat "una realitat escolar" que "ha donat un bon servei als escolars i les famílies; "no pas aprofitar aquest moment per revifar velles i anacròniques pugnes" que ja consideraven superades". ■

CONTROL DE RUNES S.A.
De conformitat amb el que preveu l'article 172 de la Llei de Societats de Capital i en atenció a la sol·licitud de CONSTRUCCIONES JOSÉ LUIS GARCÍA S.A., es publica complement a la convocatòria de Junta General Ordinària a celebrar el dia 11 d'abril de 2018 en el domicili social c. Jaume I, 29 de Tarragona, a les 12.00 h en primera convocatòria i el dia següent en el mateix lloc i a la mateixa hora en segona convocatòria, segons anunci publicat a El Punt Avui el dia 2 de març de 2018, afegint-hi a l'ordre del dia el punt següent:
Cessament i nomenament de càrrecs del Consell d'Administració.
Es fa constar el dret dels accionistes a examinar en el domicili social, o a obtenir-ne còpia amb sol·licitud prèvia al Consell d'Administració, de les propostes d'acords presentades per l'accionista sol·licitant del present complement de convocatòria i la seva justificació.
Tarragona, 5 de març de 2018.
El President del Consell 877125-1184324L

Ajuntament de Teià
EDICTE
d'exposició pública d'un Pla especial
Aprovat mitjançant Resolució de l'Alcalde núm. 124/2018, de data 12 de març de 2018, el Pla especial d'equipament municipal dependència per a la brigada municipal "Nau-Magatzem" (Pla Especial núm. 2), situat al passeig de Massarosa, núm. 77, elaborat per l'arquitecte Sr. Fernando Nieves Garceran, se sotmet a informació pública pel termini d'un mes comptat a partir de l'última inserció d'aquest anunci en el BOP o el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya, període durant el qual podrà ser examinat en aquest ajuntament en hores d'oficina, per formular-hi les al·legacions que s'estimin pertinents.
Teià, 13 de març de 2018
L'alcalde
Andreu Bosch i Rodoreda

Barcelona 1909. Enric Cazeneuve, el primer detectiu de la ciutat s'enfronta a uns misteriosos assassinats

Capital Books

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La immersió, un dret

TIPOLOGIA • A l'Estat espanyol hi ha cinc models lingüístics d'escola als territoris amb dues llengües cooficials **REALITAT** • Les dades sociolingüístiques indiquen que només la immersió en la llengua pròpia garanteix el bon coneixement dels dos idiomes **CASOS** • Al País Basc un 47% dels ciutadans són monolingües en castellà i al País Valencià només un 34,7% escriuen en català

Ferran Espada
BARCELONA

El suposat dret d'elecció de la llengua vehicular de l'ensenyament per a cada família és l'argument més emprat pels detractors de la immersió lingüística en català a l'escola catalana. Una opció, però, que els experts jurídics descarten perquè no està recollida de manera específica en cap fonament constitucional ni legislatiu. Ben al contrari, des del món de la pedagogia es planteja que, en tot cas, si existeix en una societat com la catalana un dret a protegir és el dels infants a l'aprenentatge de les dues llengües cooficials al màxim nivell, la qual cosa és el que a la vegada proporciona una irrenunciable igualtat d'oportunitats en l'àmbit social, laboral, etcètera. La pregunta és, doncs, quin model lingüístic escolar garanteix millor el domini de les dues llengües a cada territori? Les dades indiquen que dels cinc models vigents a l'Estat espanyol als territoris amb dues llengües cooficials els nivells més alts de domini de les dues llengües es donen en els casos on predomina totalment o majoritàriament la immersió lingüística a l'escola en la llengua pròpia.

Catalunya

El model d'escola catalana és el que incorpora la immersió lingüística en la llengua pròpia amb tota la seva extensió tant a l'escola pública com a la concertada. L'ensenyament de totes les assignatures es fa en català a excepció de l'assignatura de castellà i la de llengua estrangera. Amb els pertinents reforços en casos puntuals. El resultat és evident. Segons la darrera enquesta d'usos lingüístics del 2013, un 94,3% dels catalans entenen perfectament el català, un 80,4% el parlen, un 82,4% el saben llegir i només baixa en l'escriptura, àmbit en què un 60,4% el saben escriure, però amb una espectacular evolució des del 31,5% del 1986 només explicable pel sistema escolar. Quant al castellà, tots els informes indiquen que la capacitat dels escolars al final de l'escola obligatòria està per sobre de la mitjana dels escolars de l'Estat espanyol.

Illes Balears

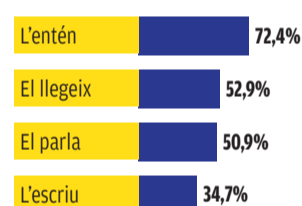
Els registres a les Balears són semblants als del Principat. Un 96,8% entenen el català, un 83,5% el llegeixen, un 80,5% el parlen i un 61,9% l'escriuen. En aquest cas, mal-

Models escolars i coneixement de les llengües

País Valencià

Model: fins ara (s'acaba d'aprovar el decret de plurilingüisme) hi ha hagut dues línies a lliure elecció segons disponibilitat de places: llengua vehicular en castellà i llengua vehicular en valencià. A la zona castellanoparlant existeix línia en castellà i línia d'incorporació progressiva (immersió en castellà en cursos inicials amb increment progressiu del valencià).

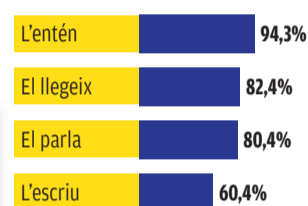
Domini social del català:

Catalunya

Model: immersió lingüística en català.

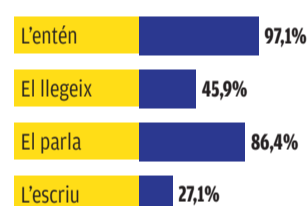
Domini social del català:

Galícia

Model: 50% de classes en castellà i 50% en gallec

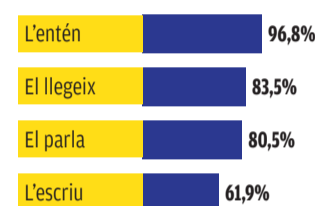
Domini social del galleg:

Illes Balears

Model: català llengua vehicular (mantingut després del fracàs del TIL) als centres del Moviment d'Escoles Mallorquines.

Domini social del català:

País Basc

Model: tres línies a lliure elecció. A: Immersió en castellà. B: Repartiment de les assignatures entre castellà i euskera a criteri del centre escolar. D: Immersió en euskera.

Domini social de l'euskara:

GRÀFIC: EL PUNT AVUI

El dret a conèixer les llengües

Malgrat l'argumentació que defensen els detractors de la immersió lingüística a Catalunya, no és cert que ni la Constitució ni cap legislació espanyola preservi el suposat dret d'elecció de la llengua vehicular a l'escola. I, en tot cas, en el terreny pedagògic s'imposa la idea que cal garantir el dret dels infants a poder aprendre les dues llengües cooficials de manera correcta i integral als territoris que en tenen.

grat que la immersió lingüística en català no és obligatòria en el conjunt del sistema educatiu de les Illes, des del 1984 el Moviment d'Escoles Mallorquines ha estès la xarxa on s'aplica la immersió d'escola en català. En aquelles escoles que no formen part del moviment, l'elecció idiomàtica del professorat acaba decantant l'idioma en què s'imparteix l'assignatura. Aquest sistema va intentar ser substituït pel polèmic TIL (tractament integrat de llengües) —també conegut com a decret de trilingüisme— del govern del PP presidit per José Ramón Bauzá. El TIL pretenia obligar totes les escoles a impartir el mateix nombre d'assignatures en català, castellà i anglès. El projecte va ser rebutjat pels docents de les Balears amb fortes mobilitzacions de mestres i famílies, i va ser derogat per l'actual govern d'esquerres.

País Valencià

Dels Països Catalans, el del País Valencià és el model escolar amb menys presència del català, cosa que repercuteix clarament en els menors nivells de coneixement de la llengua pròpia. Un 72,4% dels ciutadans entenen el valencià i només un 52,9% el llegeixen i un 50,9% el parlen, mentre que el nombre de valencians que saben escriure la seva pròpia llengua es redueix a un 34,7%.

Tot i la particularitat que una part del País Valencià té arrels històriques castellanoparlants, els paràmetres lingüístics del conjunt del país són extrapolables als territoris de parla catalana. Tot just acaba d'aprovar-se el nou model basat en el plurilingüisme —fortament combatut judicialment per les forces espanyolistes perquè asseguruen que va en detriment de la preeminència del castellà—, que vol posar en marxa el govern d'esquerres del socialista Ximo Puig i el conseller d'Educació de Compromís, Vicent Marzá. Però el model escolar aplicat fins ara a la zona valencianoparlant del País Valencià es basa en dues línies lingüístiques amb el valencià o el castellà com a llengua vehicular majoritària segons la línia. A la zona castellanoparlant no existeix línia en valencià i, a banda de la majoritària línia en castellà, existeixen les anomenades línies d'incorporació progressiva en què s'inicia l'escolarització en castellà i es va incorporant el valencià fins a realitzar la majoria de les assignatures en valencià els últims cursos. La tria de la línia lingüística és de lliure elecció dels pares, però, malgrat que l'opció de la línia en valencià ha anat creixent sota l'impuls de l'entitat Escola Valenciana, cada curs es denuncia que uns 100.000 alumnes que voldrien cursar l'educa-

ció en valencià no poden fer-ho per falta de places i han de triar la línia en castellà.

Galícia

A Galícia, en principi, totes les escoles han d'impartir la meitat de les classes en gallec, segons la llei impulsada pel PSC i el BNG. Però el PP de Núñez Feijóo va incorporar canvis que a la pràctica ha suposat el predomini del castellà en un 73% de les escoles urbanes. Això ha provocat una caiguda de parlants en gallec de més del 10% entre els menors de 14 anys. I que malgrat un 97,1% dels gallecs entenen la seva llengua i un 86,4% diuen que la parlen (caldría analitzar el nivell de deteriorament amb la castellanització), només un 45,9% saben llegir en gallec i un trist 27,1% l'escriuen correctament. Malgrat que el gallec és una llengua afermada a Galícia gràcies a la tradició oral i a la poca immigració existent, queda clar que el model escolar no ha permès un coneixement integral del gallec.

País Basc

El País Basc representa el cas lingüísticament més feble. El model escolar és semblant al valencià amb tres línies de lliure elecció: A, immersió en castellà; B, repartiment de les assignatures entre castellà i euskera a criteri del centre escolar, i D, immersió en euskera (l'opció C no hi és perquè aquesta lletra no existeix en l'alfabet basc). El resultat, malgrat el creixement del nombre de pares que trien l'opció A, especialment a Guipúscoa, és que un 47% dels bascos són exclusivament monolingües en castellà; que un 19,1% són bascoparlants passius, és a dir que saben l'euskara però no l'utilitzen habitualment, i que només un 33,9%, és a dir un de cada tres bascos, és bascoparlant i, per tant, domina les dues llengües cooficials.

Les dades sociolingüístiques són rotundes: el model escolar influeix definitivament en el domini de la llengua pròpia per aconseguir una igualtat lingüística amb el castellà, el bon coneixement de les dues llengües i, per tant, garantir la igualtat d'oportunitats i la llibertat d'ús lingüístic. Segons els estudis, la igualtat lingüística només la garanteix la immersió escolar en la llengua pròpia, tal com es fa a Catalunya amb el català, perquè com més introducció del castellà hi ha en el sistema escolar, pitjor és el coneixement de les dues llengües a la societat. ■